

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Predpustna.

Oj ti nesrečni predpust,
Ko iz posvečenih ust
Le prepir se oglaš
Piha vroča se kaša!
Ko v cerkvi raz lečo
Za starce in deco,
Mesto božje besede
Se politika prede,
Se hujska in ščuje
Strastno beseduje;
Ko Karlín in Kalán
Oba trobita v dán,
Ko Kalán in Karlín
Za svoj delata mlín.
Mlinárja nespretna,

Nestrpna, prevzetna:
Zakaj te otrobe?
To vse je narobe!
Strast veri ni znana!
Zato sta kaplana
Do tal pogorela,
Dežela pa cela
Si misli in pravi:
„Kaplani ongavi,
Če Krista ste sluge
(In svrhe ni druge,)
Resnico ljubite,
Mir, spravo učite!
Potem dušni pastír
Nam priljubljen bo vír!“

„Dom in Svet.“

(Piše Ciril.)

Seznamo se v tej povesti tudi z „jelenastim psom“, ki že praktično izvaja poprej proglašeno načelo: „Kjer ti je dobro, tam si doma.“ Pasja para dobro vé, da pri ciganih ni mastnih grizljajev. Potepal se je nekaj časa z nemirnimi cigani, a naposled začelo mu je tako življenje presedati, na stare dni imel bi rad ugoden zapeček. Zaradi tega zataji meni nič — tebi nič znano pasjo zvestobo, ostavi cigansko tolpo in si poišče novega gospodarja, dobro sluteč, da sta naposled Ivan in Martin vender-le glavni osobi v tej povesti. Vodil ga je pri tem izvestno uprav pasji nos, da je že naprej vohal tolste polhe, mastne divje gosi in drugo zverjad, katero sta glavna junaka streljala, kadar in kolikor se jima je ljubilo.

Jelenasti pes izbral si je zares dobra gospodarja. Ne samo, da sta mu nadéla blagglasno ime „filaks“ in da je smel ovčice pasti, skrbéla sta tudi sicer jako močno zanj. Ko sta dva neprevidna volka priskakala na dvorišče, ne da bi mogla nazaj, ulovila sta Ivan in Martin oba volka tako hitro, da nesta niti utegnula raztrgati „filaksa“,

marveč sta bila zadovoljna s polovico pasjega ušesa. Filaks bil je volkoma gotovo hvaležen, da sta tako rahlo ž njim ravnala, poslednjima pa gre vsa čast, da sta zatajivši prastaro sovraštvo mej pasjim in volčjim rodom, oba vkupe s polovico pasjega ušesa imela dovolj. Tolika zmernost sicer volkovom ni lastna, a v tej povesti je vse neobičajno, torej tudi volka.

Da Ivan in Martin volkova živa, kakor teleti peljeta v Vipavo, temu se človek ni diviti ne sme. Izredni so ljudje, izredne tudi živali. Izredni so celo cigani. Nikjer in nikdar se še ni čulo, da bi si cigani ledene jame izbirali za bivališča svoja, najmenj osnovana pa je varianta, da bi si odbrali Nanosa pusti hrbet. Drobnice, sicer lesnike imenovane, jim ne gredo nikakor v slast, veliko bolj jim ugaja kaj slanine, še bolje pa perutnina. Vsega tega v pogorskem vrtu, v Lepem dolu niti za najbujnejega razovita ni bilo.

V občé so cigani jako nepotrebna, prisiljena stafaža tej povesti, popolnoma nesrečen pa ciganov naskok na Lepodolsko kočó. Pravega povoda ni, zato je tudi vse

dejanje čudno, skrajno nedoumno pa, čemu bi cigani Martina v Cigansko jamo odnesli. Na pol mrtvega človeka dvigniti na rame in odnesti ga, je jako težavna stvar, popolnoma nepraktična pa, ako se ne ve zakaj, čemu. Pisatelj pravi, da so ga odnesli „ne da bi bila živa ali mrtva priča njih dvojnemu zločinu“, a tega menda sam ne veruje, kajti v istem hipu opisuje vračujočega se Ivana, ki je, uvidevši svojega prijatelja nevarnost z gromečim glasom zaklical bil: „Martin, ne udaj se!“

Preobširno bi bilo še nadalje baviti se z drugimi pretiranimi in banalnimi epizodami, n. pr. kako je Ivan splasene konje ustavil in grofa in grofico rešil, kako je dež uprav na minuto pogasil požar, kako je nekdanji polkovni zdravnik Brand samotaril na Nanosu, kajti vse take podrobnosti so se že pred več nego 100 leti veliko boljše pripovedovale v raznih pripovedkah in potem leto za leto več menj srečno tu in tam ponavljale, so torej že obrabljena, večkrat obnošena snov.

Izviren je konec. Ko je pisatelj vse povoljne mu osebe zbral v „Lepem dolu“, ne dopušča jim, da bi se dolgo veselili sreče svoje. Kar drug za drugim morajo pod „rušev pot“ in celo Alfonz, ki je bi pri vojacih povzdignjen v plemeniti stan s pridevkom „Lepodolski“ pal je „pri Wagramu brez potomcev.“

Po tej tragični usodi tudi Lepega dola več treba ni. Janezek, kateremu je Ivan na smrtni postelji izročil velekrasno posestvo, „ni imel potrebnih pridnih rok in modre glave“. Katastrofa, zavozljanje, katerega smo v povesti sami zaman iskali, nastane še le tedaj, ko so že vse osebe stopile z odra.

Potem pa je res hudo. Janezek podre nepotrebni hlev, gotovo je že vso živino poprej napravil. Pride pa tudi še potres, ki uniči krasni vodovod, katerega bi si sicer Ljubljancanje vzeli za uzor. Potres je toli neusmiljen,

da niti Ciganski jami ne prizanese. Skala se je posedla in o jami ni več sledu, kakor ga menda tudi o povesti ne bode.

Sedanji gospodar zoblje že ovsen kruh. Ker nema hleva, torej tudi živine ne, bilo bi v kmetijskem oziru zanimivo, poizvedeti, kako in s čim gnoji in kako sploh poljedelec gorjanec izhaja brez živine. Bilo bi še več enajstih uprašanj, katerih pa povest niti vredna ni.

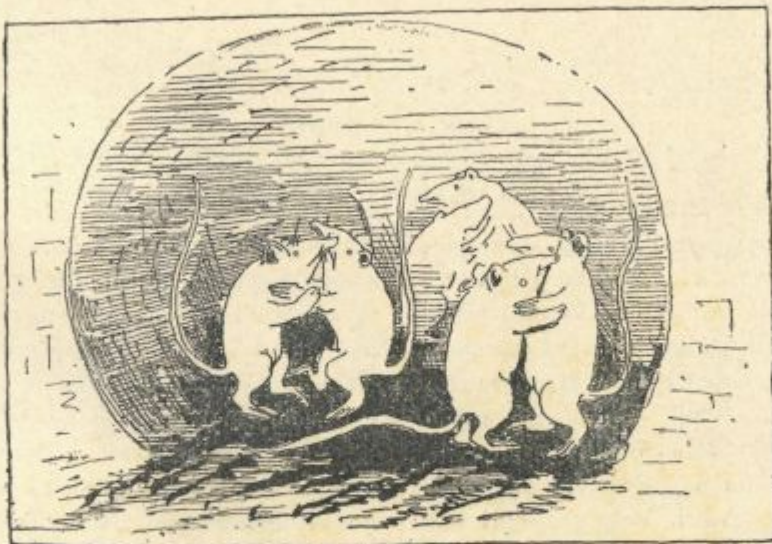
Povest „Lepi dol“ nema niti jedne vodilne misli. Dvoje dosluženi vojakov spravi se v pozabljeno dolino na Nanosu in izvaja dela, Herkulu podobna. Vse se jima posreči, a čemu delata? Za potomce ne, ker Ivan poznaje sicer mnogo krepostnih žen, a se vendar zaradi Martina neče ženiti. Druzega smotra tudi nemata. Jedino, kar jih vodi, je ugodno življenje, sicer pa je njijino gaslo „Après moi le deluge“. To se tudi zgodi. Moža brez strasti, brez zanimanja za občni blagor, brez višje ideje, zapustita dolino solza brez sledu. Avtomata sta bila, kot taka sta se tudi poslovila.

„Lepi dol“ deloma posnet po Robinzonu, deloma po znani povesti „Zlata vas“ je popolnoma ponesrečen poskus „Ježe na Parnas“. Da je mnogo tacih junakov, kakor sta bila Ivan in Martin, Brand in Alfonz, bila bi vsa zemlja kmalu pustinja, kakor je nekda sedaj „Jazni dol“. Pisatelj in urednik stekla bi si neprecenljivo zaslugo, ko bi hotela čitajočemu občinstvu, v prvi vrsti učeči se mladini pojasniti, česa se jej je iz te povesti učiti, na čem se navduševati.

Veliko vrednost ima povest „Lepi dol“ v tem, da v njej ni nobenega plesa, nič o spiritizmu, da ni govora o ljubezni, tudi ne o dvoboji. Če je vmes upletenih par umorov, tatvin, opravičene so take človeške pomote že s tem, da so popisane v leposlovnem listu „Dom in Svet.“

(Dalje prihodnjič.)

Veliko veselje Ljubljanskih podgan,

ko so začule vest, da nove kanalizacije še ne bode tako hitro.

Iz Žužemberka 20. februarja. Pri nas, v ječni največjih župnij dolenjskih, se ni čitala maša zadušnica za ranjcem cesarjevičem, ni se oglasil zvon niti na dan pokopa, ni z besedico se ni omenil tragični slučaj raz

leco. Pa čemu zvonjenje, čemu črne maše — to so le zunanja znamenja in svojo udanost cesarski hiši tudi na zunaj kazati, to ne gre! Čemu ljudstvu praviti o tem, saj mu ni treba vedeti, kakó brezmejno gorjé je zadelo

ne le cesarsko hišo, temveč i celo Avstrijo. — Preteklo nedeljo imela se je po vsej škofiji darovati slovesna votivna sv. maša za Najvišo ces. rodbino. Tako smo čitali v „Slov.“ in tako je bilo oznanjeno i pri nas. Ali naši gg. so jo malo po svojem zasukali. Maša je bila pač, maša, toda o slovesnosti nismo čuli ni videli ničesar. Blagoslova ni bilo, v propovedi ni besedice o nesrečnem cesarjeviči, koncem nje ni očenaška za cesarsko obitelj, dasi je bila maša oznanjena v ta namen! Jedinu opomin je bila jedna kitica „Ces. pesni“, pa i te g. kaplan ni mogel počakati pred altarjem — čemu neki, saj gg. res svojo lojalnost skrivajo na vse možne načine. Res, uzorna lojalnost! Ej, gospodje! poznamo Vas in ni prazni dovtipi Sviftijanca, ni zavijanja „Slovenčeva“ ne operejo Vašega postopanja v tem slučaju. —

Ker pa že ravno pišem o naših razmérih, bodi mi dovoljeno, spregovoriti še besedico o žalostni prikazni, ki se javlja v nas nekaj mesecev sem, ki bega ljudstvo in nas tlači, kakor mōra, da že prosti ljud maje z glavo in vzdihuje: „Kam pridemo? Kaj tacega še nismo slišali!“ V mislih imam namreč naše propovedi. Saj te so menda vendar javne in ni ravno treba, da bi človek moral biti žandarm, da jih kritikuje.

Bili smo doslej vsekdar mnenja, da je leca ozna-njevalka morale, spodbujevalka npravnega življenja; zdaj pa smo se povsem drugače poučili. Če so po drugod propovedi „medicinično-somatologične“, tedaj pa se pri nas vršé prave pravcate ekshumacije in seciranja, z neizmerno slastjo rijemo po „kupčkih smradu“ — ipsissima verba — in kosti oglojemo do zadnje trohice. Vsaka ljubezen je pregrešna, vsaka se mora opustiti, torej tudi ōna med možem in ženó, med stariši in otroci, kajti „glej, in ta kupček smradu si ti poljubljaj in te kosti si ti objemaj!“ O Zola, kaj če tvoj naturalizem proti temu, ti si mojster skaza, pridi sem in uči se! Morda se pa motimo, morda pa to ni naturalizem, temveč oni krščanski idealizem, za katerega se toli poti dr. Mahnič v svojem „Rimskem Katoliku“. Take pridige neso nemoralne in besede „nečistnica, nesramnica, kuhinjska cunjca, sm— (gabi se mi, zapisati jo) —, kojih propovedi kar mrgolé, so menda le epitheta ornantia, le slastni

ocvirki, ki dajejo še le pravo začimbo klasičnim tem govorom. Gotovo so te pridige velike moralne sile, so izvrstno vzgojevalno sredstvo, saj pridejo iz ust katebeta, ki govori pred par stotinami otrok, in pedagog mora vendar vsa vzgojevalna sredstva poznati in vporabljeni!

Sicer se pa na leci tudi lahko malo pečamo s političnimi agitacijami in predmet o slabi družini nudi kaj prijetno priliko, obregniti se nekoliko v „nekatero slov. časniko, ki pačijo narod in kvarijo ljud, sejaje mednj moderno brezverstvo, ki je hujše od paganstva in katere so radi tega mil. g. škof duhovnikom prepovedali naročati, brati in priporočati“.

In krščansko ljubezen pa tolerantnost zasajamo v srca vernih svojih poslušalcev, da je veselje! Saj mrtvecem ne damo mirú ni pri odprtem grobu, ni na leci in svojevoljno jim odkazujemo prostor v peklu, ker za nas ne veljá rek: Ne sodite, da ne boste sojeni!

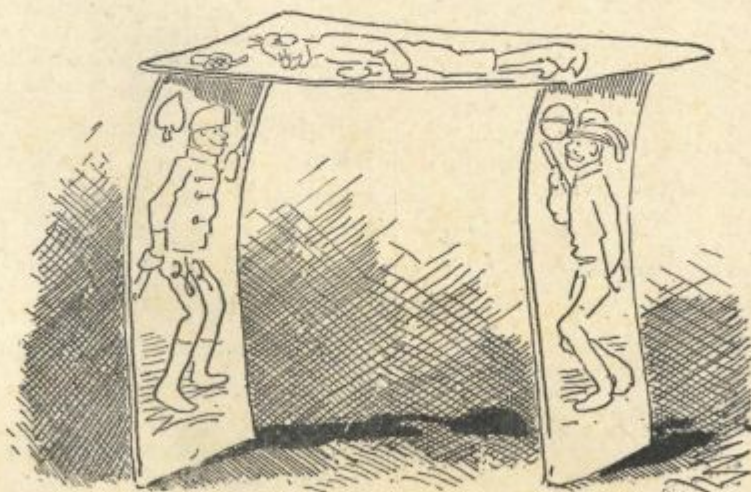
In ti, dekle, ne goji snage in reda, ne oblači se čedno, ker s tem hočeš le obrniti nase pohotne oči mladencičev, češ, vzal me bode! „Ja, hudič te bo vzal!“

Toli visoko-efične vsebine so v nas propovedi, da jih revni, na materijalistični svet navezani zemljani niti razumeti ne moremo, temveč jih vse drugače tolmačimo. — Nič se nam pa čudno ne vidi, če g. sam pride do zaključka: „Prepričan sem, da nikogar ne bom spreobrnil.“ Kakó neki, gospodine, ko že prosti ljud obsoja Vaše početje.

Tudi je v kraji, kjer so dekleta tako do cela spridena, da pohajajo — hu! — plesišča, prepotrebna policija in špijonaža. Kako dobro je, če nese kuharica v hišo, katere praga sicer nikdar ne prestopi, prodajat za 2 groša jajc, kako lahko se pri tem pozveduje, koliko in katera dekleta so plesala!

V druge zadeve pa se nikakor ne utičemo, ampak če imajo v občinskih sejah izključljivo le g. oče besedo, so to le oratorične vaje za prihodnjo nedeljo. Zabavlja se tu in tam!

Tripelalijanca

je zračna hišica, zato jej je pa tudi vsaka sapa nevarna.

Dobro se je odrezal!

Otroci včasih toliko in tako vprašujejo, da niti modrijani ne vedo pravega odgovora. Učitelj Drinovec ni bil modrijan, v zadrego pa ni lahko prišel, vselej pomagala mu je prirojena dovtipnost

Ko ga nekega dne upraša mlad deček, kako pač prihaja človek na svet, je učitelj Drinovec sulico hkratu zasukal, uprašajoč dečka:

„Koliko si star?“

— „Trinajst let!“ odvrne deček.

„Pa se nič ne spominjaš, kakó si na svet prišel?“

— „Nič, prav nič!“

„Kako bi se pa jaz spominjal, ki sem že 57 let star?“

Čujte in premišljajte!

Dne 25. februarja prišel je v Ljubljano g. L. Rihmani, nadškof v Edesi. Nastanil se je pri Franciškanih ter dne 26. februarja ob 7. uri zjutraj v franciškanski cerkvi maševal po orientalskem obredu v sirske jeziku.

Ker je potem takem sirske jeziku v Ljubljanskih cerkvah dopuščen, mora nam izvestno biti prirodnejši nego staroslovenščina. Zato globoko pomilujem vse one zlovoljne prenapetneže, ki po vsej sili hočejo slovansko liturgijo, namesto da bi se za sirsčino potezali. Logika, nepremagljiva logika je na strani sirsčine, pomislite to! Dixi!

Na sv. Kurenta dan 1889.

Jurij Kopriva

profesor logike na Golovci.

Afriške opice

čudijo in smejajo se evropski opici.

„Čez sedem let vse prav pride“.

Tako uči narodni pregovor in tako je tudi res. „Pesem od mlinarja“ smo bili že popolnoma pozabili, sedaj pa je v naši družbi zopet na dnevnem redu. Vsak večer jo pojemo. Ugaja nam začetna kitica: „Ta mlinar na svetu prav „luštno“ živi — Ker mu ni treba mlatiti; — Kamen zasuje pa leže za peč, — Če se mu zljubi, pa“, ugaja kitica „o kmetu“, „ferboltarji“ in drugih stanovih. Najbolj pa se nam je prikupila nastopna (v dveh besedah premenjena) kitica:

„Kaplanček na svetu prav luštno živi,
Ker mu ni treba mlatiti“.

Na leco se spravi, pa prid'gat začne,

Če se mu zljubi, razbijat začne:

Tidirinka taktinka tidirinka tatóm

Tidirinka taktinka tatóm!

(Se ponavlja.)

Jaka od sv. Jakopa.

Uprašanje, oziroma naloga.

Ako je Marijine bratovščine loterija za poštno znamke in pisma potrošila 1396 gold., bi vender

rad vedel, v katerem paragrafu kazenskega zakona se nahaja pravi izraz za tako postopanje.

J. S. v Ljubljani.

Čudna vas.

Na Goriškem nekje je majhna, a zelo dolga vas D., še bolj pa čudna. Nad Hribom je Dol, v Dolu Dolina, v Dolini Otlica, v Otlici pa Luknja. Ljudje bivajo v Dolu, Dolini, v Otlici in v Luknji. Tudi imena prebivalcev so zanimiva. Poleg Česnika je Čebula, Medved in Volk, Poljanec in Gorjanec sta si soseda. Gospod Flikal in Gospa Bódež sta si v botrinji, tudi Močnika ne manjka. Zadnji čas prišel je tjakaj še „figaro“.

Telegrami „Brusu“.

Od Jezera na Koroškem. Pri nas vlada veliko veselje. Naši trije Karantanci lovci, ki so bili šli na lov na „golobice“ proti Šenčurju, vrnilo so se zopet.

Beligrad. Milan je svoje oči vrgel na princesinjo Ypsilanti, ki ima kacij deset milijonov. To bode zopet drobiža za nekaj časa!

Senožec. Zakaj da je bil Fekete imenovan častnim članom? Jaz pa uprašam, zakaj je pa prišel Poncij v Vero? He?

Št. Peter: Mej seboj imamo velikega modrijana, to je občan V. K. V polemiki z „Narodom“ pisal je pred par dnevi: „Tvoji sotrudniki bodo sedeminsedemdesetkrat pokopani.“ Naj bi uredništvo „Slovenčev“ izvolilo pojasniti teh besed tamni pomen. Sedeminsedemdesetkrat pokopan biti, ni kar si bodi. Kdo bode to storil in na čigave stroške? Po vseh sklepih me trga, če naj kaj takega mislim.

Pismo iz Gorice.

Oprostite, gospod urednik, da se tudi jaz pridružim Vašej novej obrti — brusariji namreč, jaz, gospod urednik, ki sem se te obrti dobro izučil — doli nekje v laškem kraljestvu, v Karnjelskih gôrah.

Da ste se lotili baš te obrti — „brusarije“, ne vem kaj Vam je v glavo palo. Mari še ne veste, da ste se s tem jako zamerili laškemu ministru Crispiju, ker delate konkurenco njegovim podanikom, živim baš z ono obrtnijo v Avstriji? Da ste se gorej imenovanemu ministru več nego zamerili, je gotova in gola resnica, kajti drugače bi se ne bil zoper Vas pritožil avstrijskemu veleposlaništvu v Rimu. A Vi — še vsega tega nič ne veste, ker ste daleč, daleč od Rima — gori na severu v sneženih stepah.

Gotov sem, gospod urednik, da neste vzeli patenta brusarije samo za Kranjsko, Štajersko in Koroško, pač pa tudi za primorsko deželo, in k tej spada tudi naše mesto Gorica, kjer je po mojih mislih obilo zaslužka z brusarijo. Tukaj se nahaja prav mnogo, predmetov, ki so jako potrebni — na brus. K tem predmetom spada v prvi vrsti Madame Luzzattova, alias prava urednica „Corriera“, glasila goriške sedanje vlade. A počasi, gospod urednik, stvar je delikatna, opolzla in nevarna, s to babo ni tako lahko priti na — brus, kajti, ako jo primeva z gladkimi rokovicami ter citirava na — brus, ne bode šlo, ker je hujša od mačke in praske.

Jako prilično brusenje hočeva imeti z našimi slovenskimi odvetniki v Gorici, dasi so slovenske majke sinovi, a vendar naš jezik slovenski zanemarjajo in zametujejo, osobito v pravnih zadevah tako, da ste nam c. k. sodnji sami pravičnejši, nego naše krvi odvetniki, ker je oni sami silijo na to, da uradujejo vse le jedino in iz-

ključno v laškem jezici — in vse to, da ustrežejo volji in želji manjšine bivalcev v goriškem okrožji.

Še nekaj gospod urednik. Pred mano leži „Rimski Katolik“, katerega mi je posodil Štefan Hodulja za pol litra črnega petijota. To Vam je knjiga, učena knjiga! Jaz in Vi, ki nesva dovršila „črne čole“, je bodeva kaj malo razumela. Ranjca moja predbabica — Bog jej daj vse dobro kjer je — mi je večkrat, ko me je pestovala v naročji, pripovedovala o „črnih bukvah“, o „črni šoli“ in — Bog si ga vedi še kaj! In — stoprav zdaj, silijo mi na pamet one pripovedke, in večkrat, prebirajoč stranice „Rimskega Katolika“ sem vzdihaval, kakšna nesreča je zame, da me ni boljše ranjca predbabica poučila o „črnih bukvah“ in o „črnej šoli“, da bi ložje zdaj umel Mabničeve „črne bukve“ — „Rimskega Katolika“. Oh, gospod urednik, srečo, veliko srečo imava, da nema več zdaj moči nekdanji španjski jezuitizem — slaba bi nama pela, ne vém kakšne baže muk odločil bi

nama Tone od Kala, ali recimo dohtar Mahnič. Čuden svetnik res! Danes propoveduje o ljubezni — pardon — a ne o spolni, jutri že veje iz njega samo golo sovraštvo in hinavstvo. Pač res, lep namestnik Krista! Krist vendar ni tako učil!

Imava še jako mnogo predmetov v Gorici, katere bova sčasoma vse pritisnila na brus, a potrpljenja je treba, potrpljenja. Ako naju Bog pri zdravji in zdravem humorji ohrani — hočeva v teku tega, vse pobrusiti, krepko nabrusiti.

Za danes dovolj. Prihodujé pa začneva brusiti, kar od kraja, brusiti tako, da bode strelica na brusu vedno ostra, da uničiva vse kar je najinemu narodu v kvar.

Ves Vaš

P.

Fran Erjavec.

A-hacelj: Sedaj pa res ne vem, bi li šel na ples, ali pa ne.

B-hacelj: Zakaj?

A-hacelj: Le pomisli „Dom in Svet“ in „Rimski Katolik“ oba hudo obsojata ples.

B-hacelj: Kaj zato? „Slovenec“ je pa bolj liberalen, on plese celó naznanja.

A-hacelj: Vse res, a naposled utegneta me „Dom in Svet“ in „Rimski Katolik“ vendar le proklinjati!

B-hacelj: Nikar se ne boj, te bo le pa „Slovenec“ blagoslovil!

C-hacelj: To bo pač „Blažev žegen“!

A-hacelj: Sta li čula, kako je g. Karlín pri sv. Jakobu propovedoval?

B-hacelj in *C-hacelj*: Ne, nesva. Kako je rekel?

A-hacelj: Rekel je mej drugim: „Cesarjev je več, papež je pa samo jeden.“

B-hacelj: Saj je tudi res tako!

C-hacelj: I seveda, saj je duhovnikov tudi več, Karlín pa samo jeden.

N o s.

Komičen govor. Spisal Vinko Lapajne.

Gospoda slavna! Govoriti mi je danes o zelo važnem delu telesa našega, o delu, katerega imate tako rekoč „pred nosom“. Ako se primete, gospoda, za nos, imate že predmet v rokah, o katerem mislim govoriti. Predmet denšnjemu govoru je torej nos.

Nos zavzema prvo mesto v obliči človeškem; on je takorekoč predstraža, osrednja točka, pomol (balkon) obraza našega. Nemci izumili so mu naslov „Gesichtserker.“ Nos je varuh in čuvar obraza, on mnogokdaj skrbi za to, da se ne poškodujejo obraza drugi deli, kadar je kdo tako nesrečen, da hoče z nosom v mater zemljo napraviti luknjo.

Sicer je pa nos pomilovanja vreden, stati mu je na straži v lepem in grdem vremenu. Niti hišice nema, kakor vsak vojak, da bi se umaknil mrazu in dežju. Ni čuda torej, da vsled tega pretaka čestokrat — bridke solze. Nos je jako občutljiv, kadar kdo puši znane Dunajevskijeve smodke, alias „šoštarice“, tedaj se nos hitro zaviha.

Istotako, kadar je v obliči raznih odpadkov, znanih pod imenom gnoj. Nos je povsod navzoč, se posebno pri taci ljudih, ki radi v vsako reč „svoj nos vtikajo“ (glej „dr. Mahnič“) med tem ko drugi zopet za vsako malenkost nos vihajo, če se jim kaj pod „nos pokadi“ (vide Slovenčeve urednike puncto črnih zastav). Tudi otroci kaj radi „rilec kuhajo“. Nos je tudi radi tega zelo potreben, ker bi inace kratkovidni ljudje ne imeli natakiniti kam naočnikov svojih. (Reči bi se moralo pravo za pravo: „nanosnikov“).

Nosovi so zelo različni? Jeden ima dolg, drugi kratek nos, tretji židovski kljun, drugi gori zavihanega, tretji debel, četrti suh itd.

Veliko vrednosti ima „dober nos“. Dober nos ima n. pr. žena, katerej mož domov prišedši že od daleč po pijači diši in katera tudi kmalu zavoha, koliko je mož zapil.

Taki ljudje, ki radi vse zvoajo, so zelo nevarni, imenujemo jih „vohune“.

Barva nosov je zelo različna. Nahajajo se nosovi rudeči kakor škrlat, in taki, ki že na vijolice spominjajo. Rudeč (bakren) nos je nevaren, kajti naredi se rad „zeleni volk“ če káne jesih nanj. Rudečih nosov lastniki so konservativci. Domovje imajo rudeči nosovi po pivovarnah, krčmah in deloma tudi po samostanih, kjer se jim kaj dobro godi. Nos je pri otrocih ovaduh. Kadar zmanjka sladorja v puščici, ne treba družega, kakor da mati otroku potiplje — nos; če se naredi bela pika, tedaj je gotovo otrok slador zmaknil.

Znameniti so takozvani „uradni nosovi“, ki

imajo še to neprijetno lastnost, da se kaj hitro množé. Od ministra do svetnika in od tega naprej do diurnista raste nos kaj hitro, tako, da se ga zadnji težko odkriža.

Nos je tudi kažipot. Če se koga upraša za pot, odgovarja dosledno: „Idite za nosom!“ Sicer se pa pride tudi „pred nosom“ kamor se hoče.

Nosu poprijelo se je tudi pesništvo. Spominjam le na narodno pesem, v katerej slóve jedna kitica:

„Nos ima kopito,
Ni nikoli tobaka sito.“

Nos je izvrsten barometer, ima celó proroškega duha, kdor tega ne veruje, spomni naj se na nuhajočo gospodinjino in dijaka, ki je na vprašanje, pride li na kosilo, stereotipno odgovarjal „k a k o r k a n e“.

Nos je tudi pobožen, kajti kadar kihne, pozdravlja se z „Bog pomagaj!“ na kar on odzdravlja z „Bog lonaj!“ Zanimivo je tudi, da ima nos v vseh jezicih isto korenino.

V vseh slovanskih jezicih je nos, „nos“, istotako v družih, n. pr. nemški: nas-e, laški: nas-o, francoski: nas-e, latinski: nas-us, grški: nis-is, madjarski: nas-um baratum, španjski: nas-inus, kitajski: Fu-ki-nos. angleški: nos-e itd.

Tudi psovk ima nos dovolj, kajti zasmehujejo ga z raznimi imeni kakor: kutna, cempin, kumara, kopito, podplat, klada, kljun, konfin itd. Prof. Jaeger trdi, da ima človek dušo v nosu, česar pa jaz ne verujem, vsaj za svojo osebo ne. Če pa prof. Jaeger hoče po vsej sili svojo „Riechseele“ imeti v nosu, mu jaz ne morem braniti,

Upam, da ste bili slavna gospoda z denšnjim mojim govorom zadovoljni in da ne dobim v zahvalo „nosa“.

Glas izmej občinstva.

Pregovor pravi: Čim manjša žaba, bolj kriči. Taka žaba je nek diurnist pri deželnem sodišči. Rodom je Ižanec, po mišljenji pa krut nemčur, kakor da mu je zibelka tekla v Berolinski „Hasenhaide.“ V kavarni Virantovi je nedavno strastno zabavljal, da je ondu naročena „Politik“, ki vender z vlado hodi čez grm in strm. Kdo bi si mislil, da v tako revni glavici tiči toliko oholosti? Prosim vsacega, kdor ga pozna, da ga prav iz srca pomiluje, ker je pomilovanja res potreben.

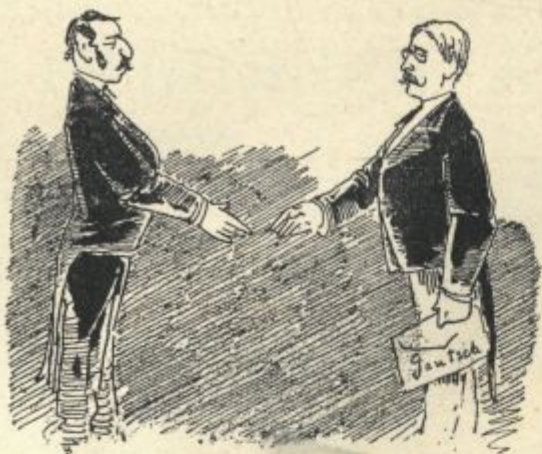
Andrej Kalán.

A. Kaj ti pri naših vajah najbolj ugaja?

B. Konec.

Rebus.

Rebus: Taffe in Gautsch podajata desnico.

Kakó se po zimi v sobi brez kurjave toplota poviša?

Dijak Mrazovič (k svojemu tovarišu): „Tu v Tvoji izbi je pa prav pošteno mrzlo! Prava ledenica!“

Dijak Zimovič: „Kaj se hoče! Za nas plebejce je kurjava pravi luksuz! Moj Celsius tam le na zidu kaže +2!“

Dijak Mrazovič: „Pa si ne znaš pomagati?“

Dijak Zimovič: „Kako neki — brez drobiža.“

Dijak Mrazovič: „Jaz sem si pa pomagal brez kurjave. Moj Celsius je tudi kazal v moji nezakurjeni sobi +2, pa sem ga prodal in kupil zato — **Fahrenheita**, in tá mi zdaj v isti nezakurjeni sobi kaže +33! Probatum est!“

Physicus.

V šoli vpraša gospod katehet malega učenca:

„Bog je Adamu ustvaril ženo. Kako jej je bilo ime?“

„Adamovka.“

Listnica uredništva:

Gosp. Fran Pevec v Dolu: Potrjujemo, da telegrama iz Dola o tamošnjem misijenu resmo dobili od Vas.

Gosp. J. M. v Ljubljani: Ne, kajti propoved pri o. o. frančiškanih bila je zmerna in objektivna. Zaradi tega bila bi Vaša kritika neumestna.

Gosp. Janez Krtača: Za to številko prepozno.

Gosp. J. D. v Ljubljani: Gledé inserata römisch-katholischer Fabrikant* dobili smo naslednje pojasnilo. Konkurent na Dolenjem Štajerskem bil je raztrosil vest, da je g. P. Seemann v Ljubljani protestant in s to lažjo odgovarjal kupce. Vsled tega poslal je g. Seemann omenjeni inserat samo v dolenje-štajerske liste.

Robert Kriegel,

urar v gledaliških ulicah,
priporoča svojo bogato

zalogo ur raznih vrst

po primernih cenah. Tudi se vsprejemajo

popravlila, (4 3—3)

katera se hitro izvrše in cenó zaračunijo.

Preselitev podjetja in priporočilo.

Udano podpisani usoja se p. n. občinstvu uljudno naznanjati, da je preselil svojo krojaško obrt, katero je imel 8 let v Gledaliških ulicah št. 6 v

Selenburgove ulice št. 4 (Schleimerjevo hišo).

Hkratu se zahvaluje za zaupanje, skazano mu v starem prostoru in prosi, da bi mu ga še nadalje ohranili, kajti prizadeval si bode v vsakem oziru zadostovati zahtevam p. n. kupovalcev in naročnikov, posebno pa prečastiti duhovščini z reelno in solidno postrežbo in konečno opozarja na zalogo došlega tu- in inozemskega blaga.

Z velespoštovanjem

(7 4—6)

F. Cassermann.

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 3—12)

dinamita in rzstreliva.

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani

Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 3 12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstnega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Svojim cenjenim naročnikom in kupovalcem uljudno naznanjam, da sem ostavil svojo dosedanje

prodajalnico s čevljarskim blagom,

katero sem imel več let in v kateri sem imel vedno največjo izber ter se preselil

v Cetinovičevo hišo na Kongresnem trgu št. 3,

kjer sem otvoril svojo novo prodajalnico

Zahvaljujoč se najtopleje za do sedaj izkazovano zaupanje, prosim uljudno, da mi je še dalje ohranite, ter zagotavljam, da se bodem kakor dosedaj prizadeval, da postrežem svojim naročevalcem in kupovalcem v vsakem oziru najreelnejše in kolikor moč po ceni.

(8 3—4)

Z velespoštovanjem

Jarnej Žitnik.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev,
lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v
njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot
znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupece so **oljnate
barve v ploščevinastih pušicah** (Blehbüchsen v
domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in
boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 5—24)

Cenike na zahtevanje.

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na mestnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih
**rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet,
srajc, kravat, nogovic, telovnikov, pred-
pasnikov, spodnjih kril, robcev, gamašen**
in drugih jednacij predmetov. (3 3—12)

MATIJA GERBER

(Josip C. Gerber)

na Kongresnem trgu št. 4 v Ljubljani na kongresnem trgu št. 4

priporoča dobro oskrbljeno svojo

galanterijsko knjigovoznico,

po kateri je v prijetnem položaji, da more izvrševati
solidno delo po najnižjih cenah.

Nadalje priporoča veliko izber svojo

slovenskih in nemških molitvenikov, podob svetnikov, rožnih vencev itd.

šolskega in risarskega orodja

kakor: vsakovrstnih pisank in risank, ki se tu rabijo,
risalnih blokov, risarskih desk, risarskih ravnil, jek-
lenih peres, svinčnikov, črnih, škrlatnih pisalnih tablic,
in črtalnikov itd.

Za šolske knjižnice:

Ivan Tomšič: Knjižnica slovenske mladini, zvezek 1—3
obsegajoč Dragoljubci, Rokodelčiči, Sreča v nesreči, in
(9 3—6) Markič: Pripovedke za mladino.

Vinko Čamernik,

kamnosek v Ljubljani

nasproti parnemu mlinu.

priporoča se prečastiti duhov-
ščini za izdelovanje cerkvenih
umetnih kamnoseških del, p. t.
občinstvu za napravo nagrobnih
spomenikov po najnovejših ob-
risih in različnih marmorjev.

Prevzame tudi vsako kamnoseško delo pri
stavbah ter zagotavlja vsakterega s solidnim
delom in niskimi cenami popolnoma zadovoljiti.

Z veleštovanjem udani

Vinko Čamernik,

(6 2—6)

kamnosek.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki, krasno izdelana dobi se po 50 kr. v
„NARODNI TISKARNI“.

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odbrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir **Emendolski, Grojer, Parmezanski,**
Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), **Jabljaški** (Habacher), sir **Ljubljanske mle-**
karske zadruga, Imperial, Neufchatelet, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: **Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih,** vse iz naj-
boljših tovarov.

Vina v buteljah: **avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.**

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec **Kleinoschegov,** vse po
najnižji ceni. (16 3—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{5}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld.
za sto steklenic. Vse pa v zabojih po **petdeset steklenic.** Embalaža računani se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetju.